

עפ"ג (באר שבע) 6781-04-21 - מדינת ישראל נ' מתחזה אלמוני מס אסיר 9078496

עפ"ג (באר-שבע) 6781-04-21 - מדינת ישראל נ' מתחזה אלמוני מחוזי באר-שבע

עפ"ג (באר-שבע) 6781-04-21

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד ציון קינן - פמ"ד

נגד

מתחזה אלמוני (עציר)

ע"י ב"כ עו"ד אכרם חסונה

בית המשפט המחוזי בבאר-שבע

[28.04.2021]

כבוד השופטת רז-לוי - אב"ד

כבוד השופטת שלו

כבוד השופט משניות

מהות הערעור: ערעור על גזר דינו של בית משפט השלום באשקלון (כב' השופט א' מאושר) בת"פ 7492-12-20 מיום

24.2.21

פסק דין

השופטת י. רז - לוי

כללי

המשיב הורשע על סמך הודאתו בעובדות כתב האישום בת"פ 7492-12-20 (בית משפט השלום באשקלון כב' ס' הנשיא השופט מאושר) בביצוע עבירות של התחזות כאדם אחר במטרה להונות - עבירה לפי סעיף 441 רישא לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "החוק"), הפרעה לשוטר במילוי תפקידו - עבירה לפי סעיף 275 לחוק וכן שיבוש מהלכי משפט - עבירה לפי סעיף 244 לחוק.

בגין הרשעתו בעבירות אלו נדון המשיב לעונש מאסר בפועל של שלושה חודשים, במצטבר לכל עונש אחר, מאסר מותנה בן 8 חודשי מאסר שלא יעבור כל עבירת התחזות מסוג פשע, ומאסר מותנה של 4 חודשים - שניהם למשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסר - שלא יעבור על עבירת התחזות מסוג עוון או שיבוש הליכי משפט או הפרעה לשוטר. בנוסף חויב המשיב לחתום על התחייבות בסך 1,500 ₪, להימנע מהעבירות בהן הורשע למשך שנתיים מיום שחרורו. כתב האישום וגזר הדין

המשיב הורשע בכך שבתאריך 10.6.2020 בכלא שקמה באשקלון, במהלך חקירה משטרתית, מסר הנאשם לחוקר אור סגל, כי שמו המלא הינו עלי אחמד עוואד דגאגמה וכי הוא נושא ת"ז מספר 912060837 (להלן: "עלי" או "עלי דגאגמה").

בתאריך 14.10.2020 בתחנת המשטרה בקרית מלאכי במהלך חקירה משטרתית מסר הנאשם לחוקר יורם חרמון כי שמו הוא עלי אחמד עוואד דגאגמה וכי מספר ת"ז שלו הינו 912060387. עוד בנסיבות אלה, מסר הנאשם לחוקר במהלך החקירה כי מספר ת"ז 912060837 הוא מספר ת"ז שלו וכי הוא עלי.

בתאריך 21.10.2020 בבית משפט השלום באשקלון במסגרת דיון במ"י 24645-10-20 בפני כב' השופטת דורית בונדה, ציין הנאשם לפרוטוקול כי שמו הוא עלי דגאגמה ת"ז 912060837.

במסגרת מספר דיונים שהתקיימו בעניינו של המשיב בבית משפט השלום באשקלון, במסגרת ת"פ 36276-03-20 בתאריכים 01.06.2020 ו- 06.05.2020, הן בפני כב' השופט אבשלום מאושר והן בפני כב' השופטת נועה חקלאי, הזדהה הנאשם בשם, בתעודת הזהות ובתאריך הלידה של עלי, שהינו אדם אחר, שהלך לעולמו בשנת 2013, וכל זאת, בכוונה להונות.

נציין כי במסגרת תיק זה - בת"פ 36276-03-20 הנ"ל בו התחזה המשיב לאותו עלי, המשיב נעצר עוד בחודש מרץ בגין עבירות של ניסיון התפרצות למקום מגורים, ניסיון גניבה בצוותא וכניסה לישראל שלא כדין; כאשר בתיק זה הגיעו הצדדים להסדר טיעון הכולל הסכמה עונשית, והכל עוד טרם ידעה המדינה כי המשיב מתחזה לאחר, שכן הוא הציג את עצמו הן בחקירות במשטרה והן בבית המשפט ככאילו עלי. בהמשך לאחר שנודע למערערת, כי המשיב התחזה לאותו עלי אשר נפטר, היא פנתה לבית המשפט בבקשה לתקן את כתב האישום ולשנות את שמו ל"מתחזה אלמוני" בקשה שנדחתה על ידי בית המשפט. עוד יוער, כי ביחס להסדר הטיעון בתיק זה - שעניינו כאמור עבירות רכוש ושב"ח, התביעה לא חזרה בה מהסדר הטיעון, הגם שהתגלה לה עניין ההתחזות, אלא התגבש הסדר חלופי במסגרתו הודה המשיב והורשע בשם "מתחזה אלמוני" בעל ת.ז. הפיקטיבית שניתנה למשיב ונידון ל- 10 חודשי מאסר בפועל.

לאחר הסדר הטיעון שהושג בתיק הרכוש, הודה המשיב בכל שיוחס לו בכתב האישום כפי שפורט לעיל ובתאריך 31.01.2021 נשמעו הטיעונים לעונש.

התביעה טענה, כי הנאשם התחזה לאדם אחר בפני חוקרי משטרה בתחנת משטרה וגם במעצר והדבר מלמד על תעוזה; והוא אף המשיך בהתחזות גם בפני בית המשפט במספר רב של הזדמנויות, הכל במטרה להונות וכי עד היום לא מוסר את זהותו האמיתית. הודגש כי נטילת זהותו של אחר מהווה חדירה למתחם הפרטי והאישי ביותר של האדם ועבירת ההתחזות פוגעת בשמירה על הסדר הציבורי; ועל כן מעשיו של הנאשם יש בהם משום פגיעה בערכים המוגנים ברף הגבוה ביותר. מכאן עתרה התביעה למתחם שנע בין 12 ל-24 חודשי מאסר בפועל, ואף ביקשה לחרוג לחומרה מן המתחם לאור הנסיבות המיוחדות כאן.

לעומתה טען הסנגור, כי הרשעת המשיב באה מתוך קבלת אחריות למעשה ובכך חסך למדינה העדת לא מעט עדים, וכי המשיב לא השיג רווח כלשהו כתוצאה מההתחזות. לדבריו, הפגיעה הנטענת בשמו הטוב של בעל הזהות האמיתית היא מינימלית, שכן מדובר בתושב שטחים שהלך לעולמו לפני מספר שנים. לכן מידת הפגיעה בערך החברתי אינה ברף הגבוה, מפני שאותו אדם שהמשיב אימץ לעצמו את זהותו לא נפגע כתוצאה מהשימוש בשמו, ולא ברור שכלל ידע על כך. עוד נטען ביחס למדיניות הענישה הנהוגה, כי בד"כ נגזרים עונשים מתונים על מי שהורשעו בעבירות מסוג זה, חלקם אף בעבודות שירות, ולכן טען הסנגור, כי מתחם העונש ההולם בעבירות אלו נע בין מאסר מותנה לשישה חודשי מאסר שיכול שירוצו בעבודות שירות; ועתירת המדינה לקבוע מתחם בין 12 - 24 חודשים לא מתיישבת עם המעשים בהם הורשע המשיב.

בתאריך 24.02.2021 גזר ביהמ"ש את עונשו של המשיב כאמור לעונש של 3 חודשי מאסר בפועל וכן עונשים נלווים כפי שפורטו לעיל. בית המשפט ציין בגזר דינו כי מתחם העונש ההולם את האירוע בכללותו מצוי בטווח שבין מאסר בן מספר חודשים לבין 20 חודשי מאסר בפועל; ציין כי יש לדחות את עתירת התביעה שיושת על המשיב עונש החורג לחומרה מהמתחם; וכי צודק ב"כ המשיב כי אם בתיק האחר בגין עבירות שב"ח ורכוש, החמורות יותר מהעבירות בתיק דנן, נדון הנאשם ל-11 חודשי מאסר בפועל, לא מובן המתחם לו עותרת המדינה - 24 חודשי מאסר בפועל ברף העליון, ואת בקשתה אף לחרוג ממנו לחומרה; ועל כן אין להיעתר לה. על קולת עונש המאסר בפועל, הוגש הערעור נשוא פסק דין זה. יצוין, כי יחד עם הודעת הערעור הוגשה בקשה לקביעת דיון דחוף שכן המשיב היה לקראת סיום מאסרו בתיק מושא הערעור, וכך נעשה, ואכן כפי שטען ב"כ המשיב, הוא למעשה היה אמור לסיים לרצות את מאסרו לכן הוארך מעצרו במסגרת הדיון בערעור.

השתלשלות אירועים רלוונטית שקדמה להגשת כתב האישום במקרה שבפנינו, כפי שציינה המערערת בהודעת הערעור בפרק שהוכתר בכותרת "רקע כללי", ההליכים שקדמו להגשת כתב האישום וסיפור הרקע של המשיב, יש להם רלוונטיות להכרעה בסוגיות שבפנינו, כאשר שני הצדדים התייחסו אליהם אף בטיעוניהם ובכלל זה שאלת צירוף תיק זה לתיק הרכוש, צירוף אליו התנגד הסנגור. אותו "סיפור רקע" נוגע לכך שאין זו הפעם הראשונה שהמשיב מתחזה בשם בדוי, כאשר כבר בשנת 2011 התחזה המשיב בשמו של אחר, אחמד דגאגמה, תושב הרשות הפלסטינית, ולאחר ניהול משפט הורשע בגין מעשים אלה (ת"פ 45739-09-11), ונגזרו עליו 12 חודשי מאסר בפועל. עוד בתיק זה, ומכיוון שלא הזדהה בשמו האמיתי, ניתן לו לצורך זיהוי מספר זהות פיקטיבי משטרתי, כדי שניתן יהיה לזהותו באמצעות טביעות אצבע מכאן והלאה. אלא, שכעולה מהודעת הערעור, גם כשנכנס המשיב שוב לישראל שלא כדין - הפעם בשנת 2018 כשהוא מזדהה בזהות בדויה אחרת - לא הצליחה המערכת מסיבות שלא הובררו לנו עד תום, לזהות כי המדובר במשיב. נציין כבר עתה, כי מאז ועד היום המשיב חוזר ונכנס לישראל, מבצע, מעבר לעבירת הכניסה לישראל שלא כדין, עבירות נוספות, ופעם אחר פעם מתחזה בשם בדוי ולמעשה עד עתה המשיב לא מסר - לא בבית משפט שלום ולא בשלב הערעור בפנינו - מה הם פרטיו האמיתיים ומהי זהותו ולכן הוא נקרא בהודעת הערעור "מתחזה אלמוני".

נשוב לשנת 2018 ונספר, כי אז הזדהה המשיב בשם בדוי נוסף - הפעם בשמו של עלי דגאגמה, אשר נפטר כבר בשנת 2013. כיוון שבשל אותו כשל, לא זוהה המשיב על פי אותה ת"ז פיקטיבית שניתנה לו, הוא נשפט בתור עלי דגאגמה על עבירות של כניסה לישראל שלא כדין ונדון תחילה לעונש של מאסר על תנאי (ת"פ 40415-01-18), ולאחר מכן הורשע בעבירות של כניסה לישראל שלא כדין והפרעה לשוטרי ובית משפט הסתפק בתקופת מעצרו והאריך את המאסר המותנה שהיה תלוי ועומד כנגדו (ת"פ 43707-04-18 של בית משפט השלום בראשל"צ). עוד נציין כי לבקשת התביעה ולאחר שהתגלה המשיב התחזה לאחר ביקשה התביעה לשנות את פסק הדין כך ששמו ישונה ל"מתחזה אלמוני" וכך גם המספר הפיקטיבי שניתן לו, כך שההרשעה תשווה אליו.

אלא שכאן תם ולא נשלם סיפורנו, הממשיך ומתפתח לפרק נוסף - בחודש מרץ 2020 המשיב נעצר שוב לאחר שנכנס לישראל שלא כדין וביצע עבירות של ניסיון התפרצות למקום מגורים וגניבה בצוותא. דא עקא, שגם בחקירות אלו הציג המשיב את עצמו בתור עלי, ובהתאמה כתב האישום שהוגש נגדו בגין עבירות הרכוש בתיק זה (ת"פ 36276-03-20 של בית משפט השלום באשקלון), הוגש כשהנאשם הינו לכאורה אותו עלי דגאגמה ובאופן האמור התנהל המשפט וכך גם נוסח כתב האישום המקורי. כל זאת, תחת אותו בניין הנטוע ביסודות כוזבים למעשה, שכן היום אין חולק על כך שהמשיב אינו אותו עלי דגאגמה. בין הצדדים גובש הסדר טיעון לפיו המשיב יודה בכתב אישום מתוקן וידון ל-11 חודשי מאסר בפועל; ואין אף חולק כי לאחר שנודע למאשימה כי המשיב מתחזה לעלי, היא ביקשה לתקן את כתב האישום באותו תיק וביקשה לשנות את שמו למתחזה אלמוני, הסניגור התנגד לכך והבקשה נדחתה ע"י בית המשפט. טיעוני הצדדים בערעור

המערערת עתרה להשית על המשיב עונש מאסר ארוך בהרבה מזה שנגזר עליו, כאשר לטענתה המתחם אשר נקבע על ידי בית המשפט הינו מתחם "רזה" שאינו הולם את הנסיבות שלפנינו, את הפגיעה בערכים המוגנים ואת פוטנציאל הנזק, וגם העונש שנגזר עומד ברצפת המתחם ואינו נותן משקל לשיקולי הרתעת היחיד והרבים.

מבחינת נסיבות ביצוע העבירה, לטענת המערערת שגה בית המשפט בכך שלא נתן משקל להתחזותו ולסירובו של המשיב להזדהות; ולכך שהמשיב שיבש מהלכי משפט תוך הפרעה לשוטרים, תוך תכנון מוקדם כאשר פעם אחר פעם סרב למסור את פרטיו תוך זילות מערכת המשפט, וסיכון אזרחי ישראל בכך שהוא מונע את האפשרות לזהותו.

כמו כן, צוין כי בית המשפט קמא שגה בכך שלא קבע את מידת הפגיעה בערכים המוגנים ולא נתן לכך משקל בקביעת המתחם. מעשיו של המשיב מבססים פגיעה קשה בסדרי שלטון, פגיעה בהליכי חקירה ושפיטה באמצעות זיהוי נחקרים ונאשמים כאשר המשיב טרם הזדהה, ועל כן במקרה זה המתחם ההולם לעמדת המערערת הינו בין 12 ל- 24 חודשי מאסר בפועל.

בנוסף, לא ניתן משקל לפוטנציאל הנזק, כאשר היעדר יכולת זיהוי של נאשם פוגעת בריבונות ואף מהווה סיכון ביטחוני מפני שהיא יכולה לשמש קרקע פורייה למבקשים לפגוע באזרחי ישראל, ואי זיהויו יאפשר לו לבצע עבירות בלי שיהיה לכך תיעוד, באופן שיאפשר לו לחמוק מעונש ובכלל זה הפעלת מאסרים מותנים.

עוד נטען כי בקביעת העונש בית המשפט לא נתן משקל להרתעת היחיד והרבים, וכי במקרה זה שגה בית המשפט הן ביחס לקביעת מיקומו של העונש בתוך המתחם והן בדחיית בקשת התביעה לחרוג ממתחם העונש ההולם בנימוק של הרתעת היחיד; וגם מבחינת הרתעת הרבים יש בעונש שנקבע כדי להתפרש "כפרצה הקוראת לגנב".

ב"כ המשיב טען מנגד, כי מאחר והמשיב התחזה לאדם שנפטר לפני כ- 7 שנים הפגיעה הינה ברף הנמוך, וכך גם הפגיעה בשמירה על הסדר הציבורי, שכן במקרה זה לא צמחה למשיב מההתחזות תועלת כלשהי, ואף התנאי שהיה תלוי ועומד כנגדו הופעל. גם השיבוש המיוחס לו אינו מתוחכם ולא הביא לפגיעה קשה במערכת החוק. כמו כן, לא הוכח כי המשיב במעשיו פגע בביטחון המדינה שכן חקירת המשיב במשך 26 ימים וכן הפניה לבדיקה על ידי השב"כ שבסופן הוגש כתב האישום כפי שהוגש, כל אלה מלמדים כי המשיב אינו מסוכן.

אשר למדיניות הענישה, טען הסנגור המלומד, כי המערערת לא הצליחה להפנות לפסיקה שמלמדת על מדיניות ענישה הקרובה אפילו לרף התחתון שהיא מבקשת של 12 חודשי מאסר בפועל; כאשר מדיניות הענישה בעבירות של התחזות נעה בין מאסרים מותנים ל-14 ימי מאסר בפועל. אף טענת המערערת ביחס לנזק אינה נכונה שכן המשיב זוהה לבסוף על ידי טביעת אצבע.

אשר לעברו הפלילי של המשיב נטען, כי מדובר בעבר פלילי ישן, כאשר העבר הפלילי הרלוונטי הינו מלפני 10 שנים, ואותו עבר פלילי לא נעלם מעיניו של בית המשפט קמא; וכי המערערת הוסיפה עובדות אשר לא צוינו בכתב האישום.

עוד הוסיף הסנגור, כי הטענה שהמשיב לא הזדהה בשמו האמיתי אינה יכולה לשמש לחובתו שכן הייתה הסכמה במסגרת תיק הרכוש בו נידון, כי אם ייתפס ויישאל לשמו יוכל להזדהות בשם עלי דגאגמה בתנאי שיציג את מס' הזהות הפיקטיבי. כמו כן נטען כי אם היו מצרפים את עבירת ההתחזות לתיק הרכוש עונשו לא היה מוחמר באופן משמעותי.

בכל מקרה, נטען כי ערכאת הערעור אינה מתערבת בעונש שנקבע אלא במקרה החורג באופן קיצוני מהענישה המקובלת, ובמקרה זה לא הוכח כי בית המשפט חרג באופן קיצוני מהפסיקה המקובלת, וכי בסופו של דבר המשיב כבר ריצה עונש חמור יותר שכן בשל טעות לא נוכו ימי מעצרו ועל כן לא ניתן לומר כי תקופת המאסר שכבר ריצה אינה סבירה או הולמת.

המשיב ביקש לומר דבר מה במסגרת הדיון בערעור, וציין כי: "אני מצטער שעשיתי את העבירות שעשיתי. אני גם מצטער על הפרעה לשוטר בביהמ"ש. אני מתנצל שביצעתי עבירות כנגד חוק המדינה. אני מתנצל.. על עבירות שיבוש הליכי משפט. אני מתנצל, אני חשבתי שאני אגן על עצמי. אבל בפעם הזו נאלצתי שוב להגן על עצמי...".

דיון והכרעה

העיקרון המנחה בענישה בהתאם לחוק העונשין הינו "קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם" (סעיף 40 לחוק העונשין).

עיון בגזר דינו של בית המשפט קמא מעלה כי לא ניתן המשקל הראוי והמתחייב בנסיבות המיוחדות והחריגות של מקרה זה, לערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירה, למידת הפגיעה בהם, ולנסיבות הקשורות בביצוע העבירות; ובית המשפט אף לא שקל מעבר להרתעת היחיד גם את הרתעת הרבים; ובכך נפלה טעות מהותית וממשית בגזר דינו, באופן המחייב את התערבות ערכאת הערעור.

המשיב, תושב הרשות הפלסטינית אשר נכנס לישראל שלא כחוק, מסרב ליתן את זהותו לרשויות המדינה, פעם אחר פעם, במשך שנים רבות, מכשיל ומהתל ברשויות החוק, מתחזה לאחרים, והכל בתעוזה, ובעיקר בשיטתיות, למצער משנת 2011. התנהלות זאת של המשיב, שהוא חוזר ונוקט בה - פעם מזדהה כאחמד דגאגמה - אדם חי בועט ונושם, אשר בגין השימוש שעשה המערער בזהותו הוא נפגע קשות, נמנעה ממנו כניסה לישראל ונגרמו לו נזקים נוספים (ראה גזר הדין בת"פ 45739-09-11 של בימ"ש השלום בפ"ת). ואם בכך לא די, המשיב ממשיך עד עצם היום הזה באותה פגיעה חמורה בשלטון החוק ובערכים המוגנים על ידו, בכך שהפעם הוא מתחזה לאדם שכבר אינו בין החיים, וגם עתה הוא אינו מוכן להזדהות או לומר מהי זהותו האמיתית, לא רק בבית משפט השלום, אלא אף בפניו בשלב הערעור.

מעשיו של המשיב מצויים ברף הגבוה ביותר של התחזות לאדם אחר ושיבוש מהלכי משפט, שכן יש בהם פגיעה ממשית ומירבית בעקרון של שלטון החוק והשפיטה. שכן השפיטה הינה אינדיבידואלית והבסיס לה הינו כי בית המשפט יידע מי הוא שעומד בפניו, וכי האדם הנכון ייתן את הדין על מעשיו. לשם כך יש לדעת מיהו העומד בפני בית המשפט, ואילו המשיב ממשיך ומהתל ברשויות כולן בהימנעותו מלחשוף את זהותו האמיתית, ועושה כך גם בבית המשפט, ולא נרתע מכך גם כשמעשיו נחשפים, וגם לאחר שהוא מודה בהם. מעשים מסוג זה אין מדינה מתוקנת יכולה להשלים עמם, שכן המשמעות היא כי בשטחי המדינה הריבונית ישו אנשים שזהותם כלל אינם ידועה; ובענייננו המשיב מצליח פעם אחר פעם להתל ברשויות, ולמעשה המפתח לזהותו נותר בידיו, לאחר שהרשויות לא הצליחו לחשוף את זהותו גם לאחר תחקורו; ועל כן באופן תיאורטי ואולי גם מעשי, המשיב יכול גם בעתיד, להמשיך ולהזדהות בשם אחר ככל שיבחר; וכבר מצינו למרבה הצער למרות שטביעת האצבע שלו הוטבעה, בשל פער זמנים המערכת לא הצליחה לגלות את ההתחזות בזמן אמת, בדיוק כפי שקרה הפעם.

כפי שכתבה התביעה בטיעוניה לעונש "לכל איש יש שם שנתן לו אלהים ונתנו לו אביו ואמו" (המשוררת זלדה); וזהו הבסיס הראשי ממנו כולנו צומחים, אותה ראשית שמתוכה מתחילה דרכנו; והמשיב דרכו פתלתלה וחמקמקה ואחריתה לא נודעה. אותו זיהוי הינו תנאי הכרחי ובסיסי לייחוס מעשים לאדם, בסיס לאחריות האישית של כל פרט בחברה ולפעולה תקינה של חברה ושל מדינה ריבונית, של כלל אזרחיה, תושביה והבאים בשעריה, כדי שניתן יהיה לקשר אדם למוצאו, למשפחתו, למקום מגוריו, לנכסיו, לפעולות אשר ביצע בעבר ובעניינו אף למעשיו הפליליים, ובעיקר יפים הדברים כשמדובר באדם שאינו אזרח המדינה, אלא מי שנכנס לתוכה ללא רשות, ולמעשה ללא כל יכולת פיקוח.

שיבוש או פגיעה באותה מערכת זיהוי יש בה משום פגיעה קשה מהותית ובסיסית בשלטון החוק, בריבונות המדינה ובביטחונה ובשלום הציבור, והדבר פוגע באופן ממשי במערכת אכיפת החוק ובמערכת המשפט והתחזותו של המשיב חולשת על כל אלו; וכאמור נמצאת ברף הגבוה יותר של המעשים עליהם ניתן לחשוב בתוך מנעד המעשים המבססים את עבירת ההתחזות לאחר ושיבוש מהלכי משפט; וביתר שאת משמדובר בהתחזות חוזרת ונשנית אשר למעשה לא פסקה במשך עשור.

מעבר לכך, אף שהמשיב במקרה זה התחזה לאדם מת, הרי שיש בכך פגיעה קשה בכבוד האדם כאשר חלק מכבודו של האדם הינה זהותו, והעובדה שהמשיב גורם לכך שעל שמו של אותו אדם נרשמות עבירות פליליות - בעניינו עבירות רכוש ושב"ח, יש בכך משום פגיעה אף בכבוד המת ובזיכרוננו, וייתכנו אף השלכות על בני משפחתו כשעל שמו של קרוב משפחתם נרשמות עבירות פליליות.

נוכח כל האמור, בית המשפט שגה כאשר לא נתן את המשקל הראוי למידת הפגיעה בערכים אלו, אשר הינה כאמור ברמת חומרה גבוהה ביותר.

אין בידינו לקבל את טענתו של ב"כ המשיב, כי מעשיו של המשיב אינם פוגעים בצורה חמורה בערכים המוגנים בכך שאינו מוסר את זהותו, שכן יש באותו מספר זהות פיקטיבי ליתן מענה לזהותו ועל כן הפגיעה אינה קשה. שכן, העובדה שהמשיב ממשיך שוב ושוב שלא למסור את זהותו האמיתית (או למצער את מספר הזהות הפיקטיבי שהונפק לו) מעלה ספק ביחס לאמור, ועד כה לא הוסר אותה ערפל שנעשה סמך יותר ויותר מיום ליום. על כן הדברים הנכונים שנאמרו בגזר דינו עוד בשנת 2011 כי מניעיו של המשיב לפעולתו כאמור לא הובררו; וברי כי אילו לא היה למשיב מה להסתיר, היה מוסר את זהותו האמיתית לפני זמן רב; ומכאן שאף התנצלותו בפנינו אינה כנה, שעה שהוא ממשיך בהסתרת זהותו גם בפני ערכאת הערעור, והינו בבחינת "טובל ושרץ בידו".

פוטנציאל הנזק במקרה זה הינו גדול במיוחד וביתר שאת כאשר מדובר בפוטנציאל עלום שכן עד לעצם היום הזה המשיב באופן שיטתי לא מסר את זהותו - לא בשלב החקירה במשטרה ולא בהליך המשפטי; ובפועל לא עלה בידי רשויות המדינה לאתר את זהותו האמיתית וההליכים נגדו מנוהלים כנגד "מתחזה אלמוני".

מבחינת מדיניות הענישה, בבית המשפט קמא הובאה פסיקה מרובה בעבירה של התחזות כאדם אחר. אולם, נסיבות מקרה זה הינן שונות מהמקרים אשר הובאו ושלרוב נדונים בבתי המשפט (לרוב התחזות נקודתית, קצרת מועד, אשר בסיומה ידועה זהותו של העבריין), שכן בעניינו מדובר בהתחזות חמורה ושיטתית הפוגעת בערכים המוגנים ברמה הגבוהה ביותר כפי שפורט לעיל, ועל כן העונשים אשר הוטלו בגין עבירות אלו באותם מקרים הינם נמוכים יותר, ואין בהם כדי ללמד על העונש ההולם בנסיבות החמורות שלפנינו.

נוכח האמור מצאנו כי טעה בית המשפט קמא כשקבע כי מתחם הענישה יהיה בטווח שבין מאסר בן מספר חודשים ל-20 חודשי מאסר, מתחם אשר אינו משקף ואינו מגלם את חומרת מעשי העבירות בנסיבותיהן והערכים החשובים הרבים שנפגעו כתוצאה מביצוען.

עוד נאמר, כי בשים לב לנסיבות המיוחדות והחמורות של ביצוע העבירות בתיק זה, הרי המתחם אליו עתרה המערערת בבמ"ש קמא - בין 12 חודשי מאסר בפועל ל-24 חודשי מאסר בפועל - הינו מתחם ההולם את נסיבות עניינו.

אשר לקביעת העונש בתוך המתחם לאור עברו הפלילי, העובדה שהוא מבצע עבירות אלו בשיטתיות ומשיקולים של הרתעת היחיד והרתעת הרבים, וגם לאחר שלקחנו בחשבון את הודאת המשיב (אשר אינה הודאה מלאה שכן אף שהודה בביצוע העבירות לא מסר את שמו וזהותו הנכונים), יש בהם כדי לקבוע את עונשו של המשיב בחלקו האמצעי - הגבוה של המתחם, וזהו העונש בגדרי המתחם האמור שראוי היה שבית המשפט קמא יגזור.

עם זאת יש לזכור, כי הכלל הוא שערכאת הערעור אינה ממהרת להתערב במידת העונש אלא במקרים חריגים, שבהם העונש שנגזר חורג במידה ניכרת מרמת הענישה הנוהגת במקרים דומים, או כאשר נפלה טעות ממשית או פגם מהותי אחר בגזר הדין. הדברים נכונים ביתר שאת שעה שהערעור מכון נגד קולת העונש ולא כלפי חומרתו, שכן, כידוע, ערכאת הערעור אינה נוטה למצות את הדין עם הנאשם.

והגם שכן, מכל הטעמים שהובאו לעיל הרי המקרה שבפנינו נמנה עם אותם מקרים חריגים, המצדיקים התערבות בגזר דינה של הערכאה הדיונית בעיקר בשל היעדר קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשי העבירות בנסיבותיהם ומידת אשמו של המשיב, לבין סוג ומידת העונש שהוטל עליו.

לאור כל האמור אנו מקבלים את הערעור והגם שאנו סבורים שהיה מקום להטיל עונש חמור יותר על המשיב בערכאה הדיונית, הרי משום שערכאת הערעור אינה ממצה את הדין [ראו למשל: ע"פ 1415/21 מדינת ישראל נ' ארז מזאריב (נבו) 25.03.2021]; ע"פ 6390/20 מדינת ישראל נ' פלוני (נבו) 10.02.2021]; החלטנו להעמיד את עונש המאסר שיוטל על המשיב על 14 חודשי מאסר בפועל, תחת עונש המאסר שהוטל עליו בביהמ"ש קמא.

לצד זאת נוסיף, כי מפלט המאסרים שהוצא על ידי שב"ס והוגש לנו בערעור זאת לאור טענות הסנגור עו"ד חסונה בעניין זה, עולה כי אכן לא החלו למנות את תקופת המאסר בתיק זה מיום 5.1.2021 (מועד בו הסתיימה תקופת המאסר בתיק הרכוש והמשיב נותר עצור בגין תיק זה); אלא מנו את תקופת מאסרו ממועד גזר הדין בתיק זה - 24.2.2021, ובעניין זה צודק אפוא ב"כ המשיב. מכאן אנו מורים כי עונש המאסר שנקבע על ידינו ימנה מיום 5.1.2021 (ולא ממועד מתן גזר הדין 24.2.21 כפי שחושב על ידי שב"ס).

יתר הוראות גזר דינו של ביהמ"ש קמא יעמדו על כנן.

ניתן והודע היום ט"ז אייר תשפ"א, 28/04/2021 במעמד הנוכחים